

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 28503/2023
05.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца Привредног друштва за производњу, промет и услуге „Walnut“ д.о.о. Краљево, чији је пуномоћник Милош Вукосављевић адвокат из ..., против туженог АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Марко Петровић адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2415/22 од 21.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 05.12.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2415/22 од 21.03.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2415/22 од 21.03.2023. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Крагујевцу П 9205/20 од 29.03.2022. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцу износ од 459.229,50 динара са законском затезном каматом од 24.07.2018. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 288.852,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде, а уколико наведени износ не исплати у остављеном року за добровољно испуњење, тужиоцу припада и законска затезна камата почев од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је у одговору на ревизију предложио да се иста одбаци као недозвољена или одбије као неоснована и тужени обавезе на накнаду трошкова поступка поводом тог правног лека.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 3. и члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Битна повреда одредаба парничног поступка из тачке 12. става другог наведеног члана, на коју ревидент указује, није законски разлог за ревизију (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП).

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је почетком 2016. године са ББ, који је иступао уз сагласност тужиоца, постигао усмени договор о испоруци дрвне грађе. По постигнутом договору тужени је проналазио грађу за коју му је тужилац вршио авансну уплату, након које му је грађа испоручивана. Тужилац је у периоду од 15.04.2016. године до 07.06.2016. године у више наврата уплаћивао туженом новчане износе – укупно 753.000,00 динара. Тужени је у три туре испоручио тужиоцу дрвну грађу. О количини испоручене грађе нема писаних доказа, јер приликом њене испоруке нису сачињаване признанице. Тужени је 17.06.2016. године потписао признаницу у којој је констатовано да је испоручио тужиоцу хрстову грађу у количини од 7.197 метара кубних, у вредности од 293.720,50 динара. Тужилац је 20.06.2018. године писмено обавестио туженог да није испоручио грађу у вредности која му је авансно уплаћена, нити је вратио више уплаћени износ, због чега раскида уговор о пословној сарадњи и позива туженог да у року од седам дана од дана пријема опомене врати више уплаћени износ.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је закључио да је правни однос странака раскинут због неизвршења обавезе туженог да испоручи дрвну грађу у количини која одговара вредности авансних уплата. Због тога је, на основу члана 132. став 2. Закона о облигационим односима, усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да врати тужиоцу новчани износ који му је уплаћен – део за који није испоручена грађа, са затезном каматом од дана подношења тужбе.

По оцени Врховног суда, у овом спору материјално право је правилно примењено, због чега тужени из тог разлога, али и због учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, неосновано оспорава законитост другостепене пресуде.

Између странака није било спорно да су биле у пословном односу. Није била спорна ни садржина пословног односа – обавеза тужиоца да авансно уплати туженом одређени новчани износ и обавеза туженог да испоручи тужиоцу дрвну грађу у вредности уплаћеног износа. Тужилац је доказао да је своју обавезу из тог односа испунио са више сукцесивних уплата извршених туженом у периоду од 15.04 до 07.06.2016. године. Спорна чињеница била је количина испоручене дрвне грађе и да ли је њена вредност адекватна извршеним уплатама. Тужени је у три наврата испоручивао тужиоцу грађу, али о количини испоручене грађе приликом испорука нису сачињаване исправе, а искази сведока ББ и туженог се у погледу те чињенице разликују. Међутим, тужени је потписао признаницу од 17.06.2016. године у којој је за сваку од три испоруке наведена количина испоручене дрвне грађе и њена вредност, а осим исказа туженог о већој количини испоручене грађе тужиоцу нема других доказа. У таквој ситуацији, другостепени суд је правилно оценио исказ туженог, на којем је био терет доказивања да је испоручио грађу у већој количини од оне која је наведена у означеној

признаници, односно у количини која одговара вредности аванских уплата које је примио. У том контексту, суд је правилно ценио изведене доказе и у погледу датума када је признаница сачињена, имајући у виду да између странака није било спорно да су у пословном односу биле током 2016. године, на основу чега је закључио да је датум 17.06.2015. године у признаници, означеној бројем 31/16, написан очигледном омашком.

Неизвршењем уговорне обавезе у целости тужени је скривио раскид уговора, у смислу члана 124. Закона о облигационим односима, због чега је тужилац исти раскинуо изјавом садржаном у опомену од 20.06.2018. године. У овом случају нема места примени члана 131. Закона о облигационим односима, јер се не ради о неиспуњењу незнатног дела обавезе туженог – тужилац је за дрвну грађу авансно уплатио туженом укупно 753.000,00 динара, а испоручена му је грађа укупне вредности од 293.770,50 динара. Нема места примени ни одредбе члана 132. став 3. тог Закона, јер тужени не захтева да му се врати испоручена дрвна грађа, нити тужилац захтева да му се врати новчани износ исплаћен туженом за извршене испоруке да би се применила правила о узајамном враћању, прописана за извршење двостраних уговора.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Трошкови одговора на ревизију, по оцени Врховног суда, нису били нужни. Зато је захтев тужиоца за њихову накнаду одбијен и на основу члана 165. став 1. у вези члана 154. став 1. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић